

عنوان مقاله:

تحلیل موانع بهره گیری از رویکرد توسعه میان افزا مطالعه موردی: شهر اهواز

محل انتشار:

فصلنامه شهر پایدار، دوره 3، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

محمود آروین - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تهران، تهران، ایران

سعید زنگنه شهرکی - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

توجه به ظرفیت های توسعه ای درون شهر (توسعه میان افزا)، امروزه به عنوان یکی از سیاست های مهم در حوزه برنامه ریزی شهری جهت مقابله با پدیده گسترش شهرها موردقبول واقع شده است. برخلاف سایر سیاست های توسعه شهری با توجه به اینکه در بستر موجود و با حضور ساکنان و شهروندان و واحدهای همسایگی صورت می پذیرد موضعی پیچیده، چندوجهی، میان بخشی است که نه فقط یک کار فیزیکی، کالبدی و شهرسازی است بلکه دارای ابعاد قوی اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و زیست محیطی نیز می باشد. بنابراین استفاده از این رویکرد، بدون توجه به بسترهای مناسب و شناسایی موانع آن، قابل تحقق نیست. هدف اصلی این پژوهش تحلیل موانع بهره گیری از توسعه میان افزا در شهر اهواز می باشد. این پژوهش از نظر هدف، کاربردی و از نظر روش، توصیفی-تحلیلی است. جامعه آماری پژوهش، مدیران و کارشناسان شهرداری اهواز می باشند با استفاده از نمونه گیری هدفمند، 40 نفر به عنوان حجم نمونه انتخاب گردید. جهت تحلیل داده ها از تحلیل عاملی تاییدی مرتبه دوم در نرم افزار آموس 24 استفاده شده است. در این پژوهش، از ابعاد اقتصادی، اجتماعی، اداری و قانونی با 21 شاخص مشاهده پذیر استفاده گردید. نتایج حاصل نشان می دهد مدیران و کارشناسان معتقدند که عوامل قانونی - اداری با ضریب بیشترین تاثیر را بر عدم تحقق و اجرای رویکرد توسعه میان افزا در شهر اهواز دارد و بعدازآن متغیر اقتصادی با ضریب 94/0 متغیر اجتماعی با ضریب 66/0 متغیر کالبدی با ضریب 55/0 به ترتیب بیشترین تا کمترین تاثیر را بر عدم تحقق اجرای توسعه میان افزا در شهر اهواز دارند.

کلمات کلیدی:

توسعه میان افزا، موانع توسعه، شهر اهواز، تحلیل عاملی تاییدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1038303>

